

บันทึก

เรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทประกันชีวิตได้มา  
หรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ ใช้บังคับ

กระทรวงพาณิชย์ได้มีหนังสือ ที่ พณ ๒๕๐๓/๑๘๓๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมการประกันภัยได้รับรายงานจากการตรวจสอบบริษัทประกันภัยปรากฏว่า มีบริษัทประกันภัย ๒ บริษัทได้อสังหาริมทรัพย์มาจากการรับชำระหนี้สิน การรับจำนอง หรือมีไว้เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทหรือเพื่อใช้สำหรับลงทุนประกอบธุรกิจอื่น และมีได้ใช้อสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวมาแล้ว แต่บริษัทประกันภัยมิได้จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์นั้นไปภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้ อสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ ใช้บังคับทั้งสิ้น และเมื่อถือครองครบเก้าปีแล้วบริษัททั้งสองก็ได้จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวออกไป จึงเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๓๔ ที่กำหนดว่า บริษัทต้องจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัทโดยการรับชำระหนี้หรือจากการบังคับจำนอง หรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท หรือเพื่อใช้สำหรับการลงทุนประกอบธุรกิจอื่น แต่โดยที่มาตรา ๑๒๔ ได้บัญญัติว่า “มิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๓๔ มาใช้บังคับแก่บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๔ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และต้องจำหน่ายไปตามมาตรา ๓๔ ภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้หรือวันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น แล้วแต่กรณี เว้นแต่อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๔ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐”

ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งเจ้าหน้าที่กระทรวงพาณิชย์พิจารณาแล้วมีความเห็นเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายแรก เห็นว่า ต้องตีความมาตรา ๑๒๔ ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อให้มีผลใช้บังคับได้ กล่าวคือ มาตรา ๓๔ ใช้บังคับกับอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ มีผลใช้บังคับด้วย แต่ฝ่ายที่สอง เห็นว่า ต้องตีความมาตรา ๑๒๔ ตามตัวอักษรโดยเคร่งครัด เพราะตามมาตรา ๑๒๔ ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า มิให้ใช้บังคับกับอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ดังนั้น การที่บริษัทไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๔ ซึ่งกำหนดให้บริษัทต้องจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มาจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายแต่อย่างใด และไม่สามารถลงโทษบริษัทในกรณีนี้ได้

เนื่องจากปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมาย กระทรวงพาณิชย์จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาในปัญหาดังนี้

๑. อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ ใช้บังคับ บริษัทต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มาหรือเลิกใช้ตามนัยมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่

๒. อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐ บริษัทต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มาหรือเลิกใช้ตามนัยมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการประกันภัย) แล้วมีความเห็นดังนี้

ข้อหาหรือของกระทรวงพาณิชย์เป็นปัญหาที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับวิธีการจัดการอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทประกันชีวิตได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า ในเรื่องนี้มีการบังคับใช้กฎหมายมาโดยลำดับ คือ ก่อนที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ ใช้บังคับนั้นการประกอบธุรกิจประกันชีวิตอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ โดยกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์และการจัดการอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทประกันชีวิตมีไว้หรือได้มาไว้ในมาตรา ๒๗ (๘)<sup>๑</sup> ว่า ห้ามมิให้บริษัทประกันชีวิตมีกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ ไม่ว่าจะโดยการซื้อหรือมีไว้ประจำซึ่งอสังหาริมทรัพย์ เว้นแต่เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้างของบริษัทตามสมควร หรือเป็นการซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้กับบริษัทนั้นจากการขายทอดตลาดโดยคำสั่งศาล สำหรับอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัทโดยการชำระหนี้ การประกันต้นเงินที่จ่ายให้กู้ยืมไป หรือได้มาจากการซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้กับบริษัทจากการขายทอดตลาดโดยคำสั่งศาล บริษัทจะต้องจำหน่ายไปภายในเก้าปีนับแต่วันที่อสังหาริมทรัพย์นั้นตกเป็นของบริษัท หรือภายในกำหนดเวลานานกว่านั้นโดยได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

<sup>๑</sup> มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้บริษัทกระทำการ ดังต่อไปนี้

๑ล๑

๑ล๑

(๘) ซื้อหรือมีไว้เป็นประจำซึ่งอสังหาริมทรัพย์ เว้นแต่เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้างของบริษัทตามสมควรหรือเป็นการซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้กับบริษัทนั้นจากการขายทอดตลาดโดยคำสั่งของศาล

บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัทเนื่องจากการชำระหนี้ การประกันต้นเงินที่จ่ายให้กู้ยืมไปหรือเนื่องจากที่บริษัทได้ซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่จำนองไว้กับบริษัทนั้นจากการขายทอดตลาดโดยคำสั่งของศาล จะต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่อสังหาริมทรัพย์นั้นตกเป็นของบริษัท หรือภายในกำหนดเวลานานตามที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้างของบริษัทนั้น

๑ล๑

๑ล๑

ต่อมาพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์และการจัดการเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ยังคงมีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ โดยมาตรา ๓๔<sup>๒</sup> แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว กำหนดหลักเกณฑ์ในกรณีที่บริษัทอาจถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์แตกต่างไปจากพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ บางประการกล่าวคือ อสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทหรือเพื่อใช้สำหรับการประกอบธุรกิจอื่น บริษัทต้องจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้อสังหาริมทรัพย์ นั้น ส่วนอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาจากการรับชำระหนี้หรือจากการบังคับจำนอง มาตรา ๓๔ (๒) ยังคงถือหลักเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ คือ ต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มา ทั้งนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้เพื่อใช้ในกิจการตามมาตรา ๓๓ (๙) (ก) หรือ (ข)<sup>๓</sup>

เนื่องจากกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่กำหนดเงื่อนไขในการถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์บางกรณีไว้แตกต่างกันดังกล่าวแล้ว บทเฉพาะกาลมาตรา ๑๒๔<sup>๔</sup> แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ จึงบัญญัติว่า “มิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๓๔ แห่ง

<sup>๒</sup> มาตรา ๓๔ บริษัทต้องจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัทตามมาตรา ๓๓ (๙) ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทมีไว้เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท หรือเพื่อใช้สำหรับการลงทุนประกอบธุรกิจอื่นตามมาตรา ๓๓ (๙) (ก) หรือ (ข) ถ้ามิได้ใช้อสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวแล้ว ให้จำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้

(๒) อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาจากการรับชำระหนี้ หรือจากการบังคับจำนองตามมาตรา ๓๓ (๙) (ค) ให้จำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้เพื่อใช้ในกิจการตามมาตรา ๓๓ (๙) (ก) หรือ (ข)

กำหนดระยะเวลาที่กำหนดตาม (๑) และ (๒) นายทะเบียนอาจขยายให้อีกได้ไม่เกินสามปี เมื่อบริษัทร้องขอก่อนสิ้นระยะเวลานั้นโดยมีเหตุผลอันสมควรในการอนุญาตนายทะเบียนจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ให้ปฏิบัติไว้ด้วยก็ได้

<sup>๓</sup> มาตรา ๓๓ ห้ามมิให้บริษัทกระทำการดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๙) ซื้อหรือมีไว้ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ เว้นแต่

(ก) เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทตามสมควร

(ข) เพื่อใช้สำหรับการลงทุนประกอบธุรกิจอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๔

๑.ล๑

๑.ล๑

<sup>๔</sup> มาตรา ๑๒๔ มิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๔ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และต้องจำหน่ายไปตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้หรือวันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นแล้วแต่กรณี เว้นแต่อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๔ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐

พระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๘<sup>๕</sup> ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและต้องจำหน่ายไปตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้หรือวันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นแล้วแต่กรณี เว้นแต่อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๘ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐” ซึ่งจากบทเฉพาะกาลดังกล่าวหมายความว่า สิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทมีอยู่อย่างไรในขณะพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ ใช้บังคับก็คงมีอยู่อย่างนั้นโดยไม่ต้องบังคับตามบทบัญญัติมาตรา ๓๔

ดังนั้น ตามข้อหาหรือที่ว่า อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ ใช้บังคับ บริษัทต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มาหรือเลิกใช้ตามนัยมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่ ต้องพิจารณาว่าอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่พระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ บัญญัติไว้เพียงใด กล่าวคือ ถ้าเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่โดยไม่อยู่ในเงื่อนไขให้ต้องจำหน่ายภายในเก้าปี บริษัทย่อมมีกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์นั้นโดยไม่จำเป็นต้องจำหน่าย แต่หากเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาหรือมีอยู่โดยอยู่ในบังคับเงื่อนไขให้ต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันได้มา บริษัทก็ต้องจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์นั้นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบังคับ

สำหรับข้อหาหรือในประเด็นที่สองที่ว่า อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐ บริษัทต้องจำหน่ายภายในเก้าปีนับแต่วันที่ได้มาหรือเลิกใช้ตามนัยมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นว่า การที่มาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ บัญญัติความต่อไปว่า “...เว้นแต่อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๘ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐...” เป็นเพราะก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐ อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ มีผลใช้บังคับ ไม่มีกฎหมายบังคับกับบริษัทประกาศชีวิตในเรื่องการมีไว้หรือได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด กล่าวคือเมื่อใช้บังคับพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๑๐๓<sup>๖</sup> แห่งพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลก็บัญญัติไว้ทำนองเดียวกับมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๓๕ ว่า มิให้นำมาตรา ๒๗ (๘) ไปใช้บังคับกับอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งหมายความว่า สิทธิ

<sup>๕</sup> มาตรา ๑๑๘ ให้ถือว่าบรรดาบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตตามพระราชบัญญัติประกาศชีวิต พ.ศ.๒๕๑๐ เป็นบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าสาขาของบริษัทที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายดังกล่าวอยู่ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นสาขาของบริษัทที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในการอนุญาต

<sup>๖</sup> มาตรา ๑๐๓ บทบัญญัติมาตรา ๒๗ (๘) มิให้ใช้บังคับแก่บริษัทตามมาตรา ๑๐๐ ทั้งนี้ เฉพาะอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทมีอยู่แล้วในวันที่ประกาศพระราชบัญญัตินี้ในราชกิจจานุเบกษา

เกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทประกันชีวิตได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐ มีอยู่  
อย่างไรก็ยังคงมีอยู่อย่างนั้นความในตอนท้ายของมาตรา ๑๒๔ ดังกล่าวไม่เป็นข้อยกเว้นของ  
ข้อยกเว้นของความตอนแรกแค่เป็นเพียงขยายความให้เห็นว่าบทบัญญัติมาตรา ๓๔ แห่ง  
พระราชบัญญัติประกันชีวิตได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้  
บังคับ ดังนั้น อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐ จึงไม่อยู่ใน  
บังคับที่ต้องจำหน่ายไปตามนัยแห่งมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ใครขอเสนอ  
ข้อสังเกตว่า เนื่องจากมาตรา ๑๒๔ ใช้ถ้อยคำที่ไม่ชัดเจนเกิดเป็นปัญหาดังกล่าวมาข้างต้น และ  
โดยที่กระทรวงพาณิชย์ได้เคยมีนโยบายที่จะแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ.  
๒๕๓๕ แล้ว ปรากฏตามเรื่องเสร็จที่ ๗๒๕-๗๒๖/๒๕๓๖<sup>๗</sup> ดังนั้น กระทรวงพาณิชย์จึงควรจะได้  
ใช้โอกาสนี้ปรับปรุงความในมาตรา ๑๒๔ นี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

(ลงชื่อ) อัคราทร จุฬารัตน

(นายอัคราทร จุฬารัตน)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๓๙

---

<sup>๗</sup> บันทึกของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เรื่อง การแก้ไข  
เพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.  
๒๕๓๕ ส่งถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๖๐๑/๑๔๔๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๓๖.